

της θάλασσας και γέμιζαν τα πενυμόνια της ~~xxxxxxx~~ εκδίκησης για όλους και για όλα που την επνιγαν .

“^υταν τό πρωϊ εκείνο, φεύγοντας για τη δουλειά είδε τους εργάτες με τις αξίνες και τα μηχανήματα δέν πήγε ό νοϋς της στό κακό.” Αλλοστε βιαζότανε, είχε ήδη άργήσει, δέν έδωσε σημασία. “Ωστόσο την ώρα του καφέ, ένα μαϋρο προαίσθημά δέθηκε σαν κόμπος στό στέρνο της.” φτασε άγκομαχώντας στό σπίτι. Στην ξύπορτα τ την πρόλαβε ή γειτόνισσα.

- “επιτέλους καλέ που άποφάσισαν να τους σηκώσουν, να καθαρίσουν την θάλασσα Δέν ήταν πια κατάσταση αυτή, δέν μπορούσε να κάνει τό μπάνιο του ό κόσμος, τα παιδιά μας κινδύνευαν.”

ή υποψία ανέβηκε σαν καυτό κύμα στό πρόσωπο της. “^ετρεφε στό μϋλο, είδε τους πασσάλους βγαλμένους και στιβαγμένους ^{σε σωρό} ~~xxxxx~~ σαν παλιοσίδερα. Οί εργάτες είχαν φύγει. “ές κι’είχαν συνωμοτήσει να τελιώσουν τό έργο τους πίσω από την πλάτη της. Οί γλάροι, ξαφνιασμένοι έγραφαν μεγάλα έρωτηματικά στον ουρανό ^τότε έκλαψε. “Ολο τό κλάμα που δέν είχε κλάψει τόσα χρόνια. Και μίλησε . “Ολατά λόγια που έκρυβε μέσα της περιμένοντας κάποιον συνοβμητή. ^τους τά είπε όλα. ^για τη μοναξιά της, για τη δουλειά της στην τράπεζα, για τη μάνα της, γιατί ρουτίδες της. “Ολα. Και τους παρακάλεσε να μή φύγουν, θα μπορούσαν ίδως να βολευτοϋ εκεί, στην άκρη του μβλου, ή μήπως θαταν καλλίτερα στην ταρατσα της πολυκατοικίας, θα τό ζητοϋσε αυτό αν ήθελαν από τον διοκτήτη, δέν ανεβίνει εκεί κανείς, μονάχα ή νοικάρισσα του πέμπτου πατώματος όταν έχει μπουγάδα, μά είναι καλή γυναίκα, δέν θα σας πειράξει. “όνο μή, σας παρακαλώ μή μου τό κάνετε αυτό, μή φύγετε...”

Την κοίταζαν καλά καλά με τα μικρά κόκκινα ματάκια τους, ~~xxxxxxx~~ ^Στό παράθυρο ή μάνα της.

“^αλα κόρη μου, τί έγινες; Κρύωσε τό φαί σου...”

“Εσκυφε και πήρε από χάμω ένα άσπρο φτερό. Τόκρυφε βιαστικά στη τσάντα της, ανάμεσα στα χαρτιά που πήρε για να δουλέψει τό άπόγευμα στό σπίτι. ~~xxxx~~ ~~xxxxxxx~~”

Mικελ 1974

ΔΕΔ 1.7